

EL PARE QUE ET VA MATRICULAR

TRES PARAULES

Són quarts de set de la tarda i anem a buscar el nen amb cotxe. Dir que l'ambient dins el vehicle és un pèl fred seria un eufemisme. Més aviat estic tens com un porter de discoteca a punt de negar l'entrada a un buscabregues. Podríeu pensar que el motiu d'aquesta fredor és l'hivern que ens ha caigut al damunt en sec, però no, no té res a veure amb el clima britànic. Tampoc és culpa de la meva habilitat natural per delegar en la meva companya totes les tasques que impliquin sortir de l'escalfor de casa. Ja fa prou de taxista sola per no oferir-me de copilot, sobretot ara que s'ha fet de nit en aquestes carreteres angleses que semblen de la postguerra, de tan fosques que són.

El motiu de la tensió ambiental és un altre. L'experiència em diu que ens perdrem. És així: tant ella com jo hem nascut amb el do de la desorientació. No sabem trobar ni els lavabos quan som al pub del barri i volem anar a fer un riu. Imagineu-vos, doncs, quan naveguem per les intercomarcals de Hertfordshire. Cada rotonda és una emboscada, una trampa mortal. Hem arribat a tal punt que, en cas de dubte, sempre triem la bifurcació contrària a la que el nostre instint ens diu que hauríem d'agafar. No cal dir que aquesta tara que compartim no ajuda gaire a la convivència marital. No hem fet ni tres revolts que ja ens estem tirant els plats pel cap, ella empenyada perquè les meves indicacions arriben sempre tard i jo perquè les seves decisions són sempre massa apresades. Per rematar la tragèdia, el punt de recollida és el típic indret on Nostre Senyor va perdre l'espardenya, que amb això els *boy scouts* hi tenen la mà trencada. O sigui que tot fent camí procuro memoritzar edificis per no acabar trucant als bombers. En sec, la dona em diu que ja hem arribat. Si em punxen no em treuen sang. Ja hi som? A la primera? Què coi ha passat aquí?

Resulta que hem fet servir un nou sistema de navegació anomenat What3words, inventat per un anglès especialment per a gent com nosaltres. Amb tres paraules clau et porta al destí amb una precisió matemàtica. Es veu que el seu creador el va desenvolupar fart que els músics als quals contractava esperdessin pel camí. Au, ara veure qui és el guapo que diu allò que la nostra professió és una pèrdua de temps. ✱

LLUÍS GAVALDRÀ
Cantant

AIXÍ FA DE PARE

PAU DE LA CALLE

LLUÍS OLIVÁN “HE VOLGUT SER COM MA MARE”

FRANCESC ORTEU

He procurat passar moltes hores amb els fills, també per aprendre a cuidar-los, perquè no en sabia. Vaig créixer en una família amb quatre germans, tots érem nois i ens tractàvem una mica a batzegades. A casa, la cura dels altres sempre havia anat a càrrec de la meva mare. O sigui que, com a pare, jo a qui he volgut assemblar-me és a una mare, a la meva mare, esclar.

I què et costa?

Ara que els fills són adolescents, comunicar-s'hi, de vegades, és difícil. Però penso que, malgrat la dificultat, sempre cal deixar ben clar que la porta està oberta, que et poden dir en qualsevol moment qualsevol cosa que els preocupi.

Què et preocupa a tu?

Que els pares d'avui volem ser sempre molt presents i això té una conseqüència doble. D'una banda, no deixem que els fills s'exposin a cap risc ni que siguin gaire autònoms. De l'altra, els

exigim molt –ells senten que els pressionem molt–. Això ho veig com a pare i cada dia ho veig com a professor d'institut.

Quins mites cal desmuntar?

Per bé que els homes d'ara que som pares som diferents dels de generacions anteriors, encara veig moltes famílies on tot el pes de la criança va a càrrec de la mare. Socialment hem canviat menys del que ens pensem, menys del que caldria.

I què cal fer?

Per fer de pare és necessària una enorme dosi d'ingenuïtat. Cal pensar que les coses sortiran bé, que no és tan important una decisió puntual com prendre'n una i tirar endavant, que hi ha moltíssimes maneres de criar els fills perquè siguin bones persones i que, per tant, no hem de tenir por d'equivocar-nos.

Recomano *Vladivostok*, en què descrius així la relació del protagonista amb el fill: “El Nano

Escriptor i pare del Fèlix i el Guillem, de 14 i 12 anys. Professor de secundària, publica l'excel·lent ‘Vladivostok’ (Periscopi), en què narra la història d'un vidu que busca l'esposa morta llegint els llibres que ella va deixar sense llegir

no el necessita, i el Tomàs tampoc a ell. I espera no haver-lo de necessitar, perquè ja hauria begut oli”.

Tots els pares desitgem que la relació que establim amb els fills sigui de prou confiança perquè ens facin costat quan les coses vagin mal dades, sense sentir-ho com una càrrega. Però, al mateix temps, això no ens pot fer oblidar que uns i altres som persones amb necessitats pròpies i que no sempre hem de supeditar els nostres interessos als dels altres, encara que siguin els nostres fills, o els nostres pares.

Pàgina 78: “Els fills fan gràcia quan són petits, abans que passin coses de veritat”.

Em plantejo la literatura com una mena d'investigació que em permet veure la vida des d'altres angles i fer-me preguntes. L'únic que em veig capaç de plantejar són hipòtesis.

Digues-me'n alguna.

Una hipòtesi no gaire optimista: al final del viatge sempre s'hi arriba sol. I una altra: constantment ens conviden a celebrar la vida, però la vida no es pot celebrar, només es pot viure.

Fa poc, què t'ha fet riure?

L'altre dia, després d'un drama adolescent amb el fill gran, que va córrer escales amunt i va donar un cop de porta, el petit va sortir de la seva habitació, va baixar l'escala a poc a poc, es va plantar davant nostre i, tot seriós, va dir: “Veig que ho tenim tot controlat, eh, mama?” ✱

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

DIRECTORA
Esther Vera
DIRECTOR FUNDADOR
Carles Capdevila

SUBDIRECTOR Jordi Cortada
COORDINACIÓ Aure Farran
DIRECTORA D'ART
Cristina Córdoba

EDICIÓ Rosa Rodon
FOTOGRAFIA Xavier Bertral
EDITORA GRÀFICA Ruth Marigot
LENGUA Maria Rodríguez

ARA
C/ Diputació, 119. 08015 Barcelona
Telèfon: 93 202 95 95
Correu electrònic: info@ara.cat